

Arrest

nr. 53 965 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SILANCE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster trad op X in Turkije in het huwelijk met de heer X, van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 12 december 2007 diende ze een visumaanvraag gezinshereniging (lang verblijf type D) in bij de Belgische ambassade te Ankara, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Op 27 september 2007 werd er een meldingsfiche voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk opgemaakt.

1.4. Op 28 december 2007 kwam verzoekster aan in België.

1.5. Op 20 maart 2008 werd de beslissing voor bijkomend onderzoek aangaande de gezinshereniging voorlopig uitgesteld. Eveneens op 20 maart 2008 diende verzoekster een aanvraag tot vestiging in bij de stad Gent.

1.6. Op 11 augustus 2008 werd er een verslag van samenwoning opgemaakt, waarbij zowel verzoekster als haar echtgenoot werden aangetroffen.

1.7. Op 16 juni 2010 verklaarde de heer BENLI Abdül Kadir dat verzoekster het huis verlaten had enkele dagen nadat ze in het bezit werd gesteld van haar F-kaart. Hij verklaarde eveneens dat hij vreest slachtoffer te zijn geworden van een schijnhuwelijk.

1.8. Op 20 juli 2010 werd de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de moiteven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (B.B.) (...) van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkenen wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 30.10.2009 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijk adres, namelijk in Schaarbeek.

Uit de klacht schijnhuwelijk dd 11.06.2010 van de echtgenoot blijkt dat er geen sprake meer is van een gezinscel: Ik vrees dat ik het slachtoffer ben geworden van een schijnhuwelijk. Mijn vrouw (B.) is vertrokken zonder iets te zeggen van bij mij thuis een paar dagen nadat ze haar 5-jaarlijkse kaart heeft gekregen. Het moet half september geweest zijn, ik weet het niet meer juist. Ik was een beetje overdonderd toen. Ik weet nog dat ik om 5 uur vertrok om te werken en dat mijn moeder me kort na de middag belde om te zeggen dat (B.) weg was (we wonen bij mijn ouders in). Mijn moeder had haar nog gezien rond een uur of negen voor de tv, maar om 11 uur was ze al weg. Ze had haar sleutels in de bus gestoken en was weg. Ze nam het goud mee dat ze heeft gekregen als bruidsschat. Dat is wel 30.000 euro waard.

Ik ben direct naar huis gegaan en heb haar nonkel gebeld in de hoop te weten waar Bahar naartoe was. Ik vermoedde naar familie in Brussel, maar dat leverde niets op. Verder kon ik niemand van haar familie bereiken.

Ik was geschokt dat (B.) zomaar vertrokken was, zonder dat ik van iets wist. Ik wist niet waarom ze weg was gegaan, ze had niets laten blijken dat ze zoiets van plan was, het was niet dat we hele dagen ruzie hadden ofzo. De dag erna ben ik een verklaring gaan afleggen bij de politie.

Ik trok direct de link met het feit dat ze een paar dagen ervoor haar 5 jarenkaart was gaan afhalen. Het kwam over alsof ze nu zeker was van haar verblijf en dus kon vertrekken. Het kwam over alsof ze me gebruikt had om hier een redelijk vast verblijf in België te verkrijgen, ze zat er gelijk gewoon op te wachten.

Nu begrijp ik waarom ze wou wachten met het krijgen van kinderen, nu begrijp ik waarom ze nog geen kinderen wou.

Maanden heb ik niets van haar gehoord en wist ik niet waar ze zat. Omdat ik voelde dat ik, wat er ook zou gebeuren, onze huwelijk op deze manier geen tweede kans meer kon geven, ben ik de echtscheidingsprocedure gestart. Mijn vertrouwen was te sterk beschadigd en ze had ook geen enkele moeite gedaan om nog eens met mij te praten, een scheiding leek mij de enige oplossing.

In reactie op de dagvaarding van advocaat kreeg ik die van haar advocaat terug en blijkt dat ze me nu beschuldigd van het feit dat ik haar zou geslagen hebben, maar dat mijn familie en ikzelf nooit hebben toegestaan om naar de dokter te gaan of naar de politie te gaan, ze zegt dat we haar in huis opsloten.

Het is gewoon niet waar wat ze zegt, ze zegt dat gewoon omdat ze het land niet uitgezet wil worden. Moesten we haar thuis opgesloten hebben, dan zou ze toch geen Nederlandse les hebben kunnen volgen? Ik vind het ook raar dat ze langs de ene kant zegt niet te willen scheiden en ons huwelijk nog een kans te willen geven, maar land de andere kant eist ze wel 500 euro onderhoudsgeld. Wil ze nu wel of niet scheiden? ze werkt momenteel blijkbaar parttime en dus komt ze niet toe, maar daar kan ik niet aan doen, ze kan ook fulltime werken uiteindelijk, het is haar keuze. Ik wil alleszins scheiden. De leugens, het bedrog, ... dat kan niet meer goed komen. Ze heeft me gebruikt, dat is me nu duidelijk, vandaar dat ik het hier kom aangeven.

Uit het onderzoek schijnhuwelijk dd 16.06.2010 blijkt het volgende :

“in het kader van de registratie van zijn huwelijk werd de heer Benli uitgenodigd voor een gesprek bij de Cel Schijnhuwelijken op dinsdag 13.11.2007. Het gesprek was positief, het huwelijk werd geregistreerd op 22.11.2007.

Tijdens dat gesprek verklaarde mijnheer op de vraag: “Mag mevrouw werken van u”? Ja, mevrouw mag werken van mij, maar als ik werk, zal het wel voldoende zijn, denk ik. Als mevrouw thuis wil blijven, is het ook goed. Zij kiest het.” Dat spreekt mevrouw haar bewering in het kader van de echtscheiding tegen waarin zij verklaart dat zij van meneer en zijn ouders het huis niet mocht verlaten.

Op 11.06.2010 diende de heer (B.) deze aangifte schijnhuwelijk in tegen zijn vrouw. Het is inderdaad opvallend dat mevrouw het huis verliet enkele dagen nadat zij haar 5-jaarlijkse F-kaart ontving. Daarvoor ontving zij een verblijfskaart voor de duur van 1 jaar en daarvoor een AI van 8 maanden. Betrokkenen hebben in totaal 1 jaar en 8 maanden samengewoond.

Als bijlage vindt u de conclusies in het kader van hun echtscheiding van de heer (B.) en van mevrouw (B.). Mevrouw (B.) beschuldigt de heer (B.) ervan dat hij haar geslagen heeft en zij door de familie werd tegengehouden zodat zij niet naar de dokter kon gaan. Zij zou de echtelijke woonst niet hebben mogen verlaten, behalve om naar de verplichte Nederlandse lessen te gaan gedurende de eerst zes maanden van haar verblijf in België. De heer (B.) verklaarde nochtans bij de politie op 14.09.2009 dat mevrouw over huissleutels beschikte, terwijl zij geen Nederlandse lessen meer volgde. Dit geeft niet de indruk dat mevrouw tegen haar wil werd opgesloten. “

Uit dit geheel van feiten blijkt dat betrokkene er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, maar enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrecht verbonden aan de staat van gehuwde. Het gebrek aan een gezamenlijke vestiging en aan een gezinscel in achtving genomen, wordt het recht op verblijf van betrokkene dan ook ingetrokken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van ‘artikel 40 tot en met 47’ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster werkt haar middel echter uit rond de schending van artikel 40§3 en artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe: “Het eerste middel ingeroepen om dit verzoekschrift te staven is geput uit de schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald artikels 40 en volgende tot en met 47 van die wet. De aangevochten beslissing maakt gewag van een klacht ingediend bij de overheid tegen de echtgenote op 11 juni 2010 waarin de echtgenoot (B.) klaagt dat zijn echtgenote, die bij zijn ouders met hem woonde, vertrokken was zonder hem te verwittigen en ontkent dat hij zijn echtgenote zou geslagen hebben. Hij beweert dat ze Nederlandse lessen los mocht volgen. Hij bekent dat ze niet wil scheiden en het huwelijk nog een kans wil geven. Maar anderzijds in het kader van het onderzoek in verband met het huwelijk in 2007 gedaan had hij een positief gesprek gehad met de bevoegde ambtenaar, zodat het huwelijk geregistreerd werd op 22 november 2007. Tijdens dat gesprek verklaarde hij dat hij verzoekster de gelegenheid zou geven om te werken, wat hij nooit gedaan heeft, zelfs verklaarde hij later dat hij de bewering van verzoekster ontkent waar zij verklaart dat zij van meneer en zijn ouders het huis niet mocht verlaten. Na in 2007 zelf de registratie gevraagd te hebben van zijn huwelijk heeft hij op 11 juni 2010 meer dan twee jaar later een aangifte gedaan van een beweerd schijnhuwelijk. Men kan de eenzijdige verklaringen van meneer niet

zomaar aanvaarden wanneer hij tegengesproken wordt door zijn echtgenote en dat zijn verklaringen niets anders dan bedoeld zijn om zijn stelling te rechtvaardigen

Eerste onderdeel: De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 40 § drie van de wet van 15 december 1980 waaruit blijkt dat de echtgenoot van welke nationaliteit ook zich in België mag vestigen samen met zijn echtgenoot van Belgische nationaliteit. Zelfs wordt in dat artikel gesteld "mits ze zich met hem (moet) vestigen of komen vestigen "kan zulks niet aan verzoekster opgeworpen worden vermits ze steeds akkoord was om zich met haar echtgenoot te vestigen maar dat ze niet kan verplicht worden met de ouders van zijn echtgenoot te verblijven wat trouwens een van de twistpunten van de echtscheidingsprocedure is. Zolang die procedure niet beëindigd is voor het hof van beroep te Gent kan geen definitieve beslissing genomen worden in verband met het verblijf. Het standpunt van verzoekster is inderdaad dat ze een wettelijk en geldig huwelijk is aangegaan, dat haar echtgenoot foutief heeft gehandeld en dat ze niet kan boeten om reden van fouten van haar echtgenoot die ze verplicht heeft samen met zijn ouders te wonen in een unifamiliaal huis dat niet bestemd was om twee koppels onderdak te geven, zonder dat ze het huis mocht verlaten. Ze werd mishandeld, kreeg slagen, mocht niet buiten zonder haar man of haar schoonouders tot wanneer ze kon ontsnappen. Indien ze aldus vertrokken is, is het om een einde te stellen aan die wederrechtelijke toestand zonder nochtans een einde te willen stellen aan het huwelijk. In het huis van de ouders (B.) bestaan slechts een keuken, een badkamer, een toilet, een living room zodat buiten de slaapkamer de jonge echtgenoten steeds samen met de ouders moesten verblijven. Zulk een toestand stemt niet overeen met de wijze op de welke de echtgenoten samen moeten leven en met de wederzijdse rechten en verplichtingen van echtgenoten. Wanneer de bestreden beslissing verzoekster verwijt niet meer met haar echtgenoot te verblijven houdt ze geen rekening met die wederrechtelijke toestand door de echtgenoot geschapen

Tweede onderdeel: De bestreden beslissing schendt artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 onder meer omdat de voorwaarden van de termijn en van de ontbinding van het huwelijk niet vaststaan zolang een definitief vonnis niet uitgesproken is geworden niet alleen in eerste aanleg maar in beroep. De heer (B.) heeft zelf beroep aangetekend tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent en verzoekster doet hetzelfde door incidenteel beroep in conclusies in te dienen en een beroepsverzoekschrift neer te leggen. De scheiding tussen de echtgenoten is dus niet een voldongen of definitief feit en er mag er geen rekening mee gehouden worden.

2.3. Verzoekster meent dat zolang de echtscheidingsprocedure niet beëindigd is, er geen definitieve beslissing genomen kan worden in verband met het verblijf. Ze stelt overigens dat haar echtgenoot foutief heeft gehandeld aangezien ze mishandeld werd. Daarenboven beweert verzoekster niet naar buiten te mogen en zij daarom uiteindelijk vertrokken. Ze wilde een einde stellen aan deze wederrechtelijke toestand, zonder een einde te willen stellen aan het huwelijk.

2.4. Artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer".

2.5. De bestreden beslissing werd ter zake als volgt gemotiveerd:

"Volgens artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 is er geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 30 oktober 2009 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke adres, namelijk in Schaarbeek. Uit de klacht van het schijnhuwelijk dd. 11 juni 2010 van de echtgenoot blijkt dat er geen sprake meer is van een gezinscel: (...)

Uit dit geheel van feiten blijkt dat betrokkene er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, maar enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrecht verbonden aan de staat van gehuwde. Het gebrek aan een gezamenlijke vestiging en aan een gezinscel in achtung genomen, wordt het recht op verblijf van betrokkene dan ook ingetrokken."

2.6. Uit het administratieve dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en de heer B. Voorts blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat verzoekster sedert 30 oktober 2009

ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke adres. Dit essentiële feit wordt door verzoekster overigens niet betwist in haar voorliggend verzoekschrift. De bestreden beslissing werd op zodoende op correcte wijze genomen, conform artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is immers niet kennelijk onredelijk noch onwettig om uit het feit dat beide partners op een verschillend adres verblijf houden en een van de partners een formele klacht indient bij de politiediensten wegens een schijnhuwelijk af te leiden dat er geen "gezinscel" bestaat tussen de echtgenoten en op deze basis een vestigingsaanvraag te weigeren. Aangezien het bestaan van een gezinscel vereist dat beide partners een levensgemeenschap nastreven en uit het politieverlag duidelijk blijkt dat de echtgenote van verzoeker dit niet wenst, valt verder niet in te zien waarom de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nog een direct en persoonlijk contact had moeten zoeken met verzoeker. Verzoeker laat bovendien na aan te geven welke precieze argumenten zij in dit persoonlijk contact had willen aanbrengen (R.v.St., nr. 168.251, 26 februari 2007).

2.8. Er dient vastgesteld te worden dat verzoekster geenszins betwist dat zij geen gezinscel meer zou vormen met de heer B. Zij beweert enkel dat haar echtgenoot zelf schuldig is aan het feit dat ze van hem is weggegaan, maar dat ze geenszins een einde wenst te stellen aan het huwelijk. Deze beweringen zijn enerzijds louter hypothetisch en ongestaafd en anderzijds kunnen zij niet volstaan om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien bevestigt verzoekster zelf dat er een echtscheidingsprocedure werd ingeleid, wat duidelijk wijst op het ontbreken van een gezinscel. Te meer nu er zich in de stukken van het administratief dossier een echtscheidingsvonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent van 29 juni 2010 bevindt. Dat hiertegen beroep werd ingediend weerlegt het gegeven niet dat er reeds een echtscheidingsvonnis uitgesproken werd, noch dat verzoekster en de heer Benli geen gezamenlijk vestiging hebben geenszins. De Raad wenst er verzoekster op te wijzen dat het al of niet in het geding zijn van een schijnhuwelijk niet de basis vormt van de bestreden beslissing, maar dat wel het gebrek aan gezamenlijke vestiging een determinerend motief uitmaakt van de bestreden beslissing, zoals aangegeven.

2.9. Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 40§3 van de vreemdelingenwet geldt dat zij op deze bepaling geen beroep kan doen aangezien zij, met Turkse nationaliteit, niet beschouwd wordt als een burger van de Unie.

Artikel 40 §3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid."

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het gelijkheidsbeginsel.

2.11. Verzoekster licht haar tweede middel als volgt toe: *"Getrokken uit de schending van het gelijkheidsbeginsel omdat verzoekster niet behandeld wordt zoals andere vrouwen die zich in dezelfde toestand bevinden, daar haar de gelegenheid niet geboden wordt haar standpunt te laten gelden en te verdedigen en ze eenvoudig weg uitgedreven wordt door de administratieve beslissing zonder haar standpunt in aanmerking te nemen of te horen maar alleen het standpunt van de heer (B.) die haar uit Turkije is komen halen onder voorwendsel van huwelijk toen ze juist meerderjarig geworden was. Verzoekster, op 26 februari 1989 geboren, was nog studente en juist meerderjarig toen hij met haar is komen trouwen en ze naar België heeft doen komen. In plaats van haar een normaal leven van een gehuwde vrouw aan te bieden en een normaal gezinsleven, heeft hij ze verplicht met zijn ouders in hun huis te doen leven zonder enige gelegenheid van vooruitgang, door studies of door arbeid, in een enkele kamer zonder intimiteit zoals hierboven reeds in de feiten uiteengezet"*.

2.12. Verzoekster meent dat ze niet behandeld wordt zoals andere vrouwen die zich in dezelfde toestand bevinden, dat ze geen normaal huwelijksleven en 'samenwoonstplaats' kreeg, vergelijkbaar met andere getrouwde vrouwen uit het Rijk en dat haar de gelegenheid niet geboden werd haar standpunt te laten gelden en te verdedigen.

2.13. Het gelijkheidsbeginsel voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, valt onder "titel II: Belgen en hun rechten" en bepalen het volgende:

"Artikel 10. Er is in de Staat geen onderscheid van standen. De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld.

"Artikel 11. Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. Te dien einde waarborgen de wet en het decreet inzonderheid de rechten en vrijheden van de ideologische en filosofische minderheden."

2.14. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen Belgisch onderdaan is, zoals voorgeschreven door titel II van de Belgische grondwet en anderzijds dat ze nalaat aan te tonen in welke gelijkaardige situatie met objectief verschillende behandeling ze zich precies bevindt. Verzoekster beweert dan wel ongelijke en oneerlijk behandeld te zijn geweest door haar Belgische ex-echtgenoot doch zij brengt hiervan geen enkel bewijs of zelfs maar begin van bewijs aan. Zodoende reikt het betoog van verzoekster ter zake niet verder dan loutere subjectieve beweringen dewelke niet gestaafd worden. Het tegenwoord van de heer Benli neutraliseert dan op zich reeds de waarde van verzoeksters beweringen. Ware het niet dat de heer Benli reeds op 13 november 2007 reeds andersluidende verklaringen aflegde dewelke geattesteerd werden en ook in de motieven van de bestreden beslissing terug te vinden zijn. De heer Benli verklaarde op 14 september 2009 dat verzoeksters over huissleutels beschikte terwijl ze toen geen lessen Nederlands meer volgde. Daarnaast deed de heer Benli reeds op 11 juni 2010 aangifte van schijnhuwelijk. In deze aangifte stelde de heer Benli dat verzoekster wel degelijk het huis mocht verlaten, zoals blijkt uit volgende passages:

"Tijdens dat gesprek verklaarde mijnheer op de vraag: "Mag mevrouw werken van u"?: Ja, mevrouw mag werken van mij, maar als ik werk, zal het wel voldoende zijn, denk ik. Als mevrouw thuis wil blijven, is het ook goed. Zij kiest het."

"De heer (B.) verklaarde nochtans bij de politie op 14.09.2009 dat mevrouw over huissleutels beschikte, terwijl zij geen Nederlandse lessen meer volgde. Dit geeft niet de indruk dat mevrouw tegen haar wil werd opgesloten"

De motivering van de bestreden beslissing vermeldt ter zake verder nog volgende passages:

"in het kader van de registratie van zijn huwelijk werd de heer (B.) uitgenodigd voor een gesprek bij de Cel Schijnhuwelijken op dinsdag 13.11.2007. Het gesprek was positief, het huwelijk werd geregistreerd op 22.11.2007.

Tijdens dat gesprek verklaarde mijnheer op de vraag: "Mag mevrouw werken van u"?: Ja, mevrouw mag werken van mij, maar als ik werk, zal het wel voldoende zijn, denk ik. Als mevrouw thuis wil blijven, is het ook goed. Zij kiest het." Dat spreekt mevrouw haar bewering in het kader van de echtscheiding tegen waarin zij verklaart dat zij van meneer en zijn ouders het huis niet mocht verlaten.

Op 11.06.2010 diende de heer (B.) deze aangifte schijnhuwelijk in tegen zijn vrouw. Het is inderdaad opvallend dat mevrouw het huis verliet enkele dagen nadat zij haar 5-jaarlijkse F-kaart ontving. Daarvoor ontving zij een verblijfskaart voor de duur van 1 jaar en daarvoor een AI van 8 maanden. Betrokkenen hebben in totaal 1 jaar en 8 maanden samengewoond.

Als bijlage vindt u de conclusies in het kader van hun echtscheiding van de heer (B.) en van mevrouw (B.). Mevrouw (B.) beschuldigt de heer (B.) ervan dat hij haar geslagen heeft en zij door de familie werd tegengehouden zodat zij niet naar de dokter kon gaan. Zij zou de echtelijke woonst niet hebben mogen verlaten, behalve om naar de verplichte Nederlandse lessen te gaan gedurende de eerst zes maanden van haar verblijf in België. De heer (B.) verklaarde nochtans bij de politie op 14.09.2009 dat mevrouw over huissleutels beschikte, terwijl zij geen Nederlandse lessen meer volgde. Dit geeft niet de indruk dat mevrouw tegen haar wil werd opgesloten".

2.15. De verklaringen van verzoekster kunnen niet aangenomen worden aangezien ze de waarde van subjectieve beweringen niet overstijgen. Er zijn in het administratief dossier geen objectief stukken aanwezig dat verzoeksters beweringen geslagen, beperkt in haar vrijheid of onheus behandeld te zijn geweest kunnen bewijzen of minstens ondersteunen. Geen doktersattest, proces-verbaal van politie of neergelegde klacht bij een instantie die ter zake een dienstig stuk kon opmaken. De bewering als zou verzoekster "opgesloten en beroofd van haar vrijheid zijn en ze zich niet vrijelijk mocht verplaatsen" wordt evenmin gestaafd.

2.16. De Raad wijst erop dat de invulling van het werkelijke huwelijksleven, zoals de precieze aard van de omgang tussen echtgenoten, de aard van de plaats van samenwonen en de mate van bewegingsvrijheid die echtgenoten elkaar al dan niet gunnen allemaal zaken uitmaken die de private aard van het huwelijk tussen twee zelfstandige en volwassen personen omvatten. Deze invulling van het huwelijksleven wordt slechts begrensd door strafrechtelijke en bepaalde burgerrechtelijke bepalingen. Wat betreft de strafrechtelijke bepalingen dient verzoekster echter wel een klacht neer te leggen, een vonnis of minstens een proces-verbaal bij te brengen, anders verworden de 'beweerdelijke feiten' geen rechtsfeiten maar blijven zij slechts beweringen. Wat betreft de burgerrechtelijke bepalingen wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt onder het vierde en laatste middel.

2.17. De Raad wenst er echter nogmaals op te wijzen dat het determinerend motief in voorliggende bestreden beslissing niet het over de aard van het huwelijk, het schijnhuwelijk noch over het gedrag van de heer B. of verzoekster handelt maar gewoon het feit omvat dat de luidens artikel 42quater van de vreemdelingenwet "gemeenschappelijke vestiging van de echtgenoten", nochtans een expliciete wettelijk vereiste, niet vastgesteld kon worden. Hetgeen overigens door verzoekster niet betwist wordt.

Wat betreft de ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel beperkt verzoekster zich tot een algemene beschouwing hieromtrent, die niet gestaafd worden door enige vorm van bewijs en laat zij na dit middel verder uit te werken zodanig dat een ongelijke behandeling in een objectief vergelijkbare situatie mogelijk zou kunnen aangetoond worden.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.18. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van In een derde middel stelt verzoekster een schending voor van het internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerlijke en politieke rechten (hierna: BUPO), meer bepaald van de artikelen 10, 12, 13, 14, 16, 17, de schending van het verdrag van 18 december 1979 inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen (hierna: Vrouwenrechtenverdrag) meer bepaald de artikel 8, 10, 11a, 15, 16 alsook de schending van het EVRM, meer bepaald van de artikelen 1, 4, 5, 8, 12, 14 en 18.

2.19. Verzoekster licht haar derde middel als volgt toe: *"Getrokken uit de schending van de rechten van de Mens en meer bepaald de rechten van de Vrouw zoals ze blijken uit: Het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (B.S. 6 juli 1983), meer bepaald art. 10, 12, 13, 14, 16 en 17. Het verdrag van 18 december 1979 inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen (decreet van 5 maart 1985 en wet van 11 mei 1983) meer bepaald art. 8,10 c 11 a,14.2, 15 2, 16b,ceng. Het verdrag van Rome van 4 november 1950 tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S. 19 augustus 1955) meer bepaald art.1 ,4 ,5,8 ,12,14 en 18. Omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de wijze op dewelke verzoekster behandeld en mishandeld werd: door de heer Benli en door zijn ouders Onmiddellijk na haar huwelijk in Turkije werd verzoekster verzocht naar België "te komen , wat ze graag deed , maar onmiddellijk daarna niets meer mocht doen : -niet buiten het huis gaan, -niet studeren, buiten 6 maanden verplichte les Nederlands ,niets meer, -niet arbeiden, -niet winkelen, -verplicht in een kamer blijven zolang haar echtgenoot buiten huis is. Zodra ze buiten het huis is geraakt en gevlucht en ze vanuit Gent naar Brussel bij haar oom vertrokken is, werd een procedure van echtscheiding ingediend en werd tegen haar klacht neergelegd beweerdelijk wegens schijnhuwelijk. Verzoekster was dus opgesloten en beroofd van haar vrijheid en mocht zich niet vrijelijk verplaatsen (art 10 en 12 UNO verdrag en 1 ,4 en 5 van het Europees verdrag). Ze werd bij haar schoonouders niet meer erkend als een persoon ,werd onderworpen aan willekeurige inmenging in haar gezins- en privéleven (art 16 en 17UNO verdrag; art 10 c 14 2 , 16 b , c , en g Vrouwen rechten verdrag en art 8 van het Europees verdrag). Ze was slachtoffer van discriminatie op grond van haar geslacht (art 14 Europees verdrag) Met al die feitelijke gegevens houdt de bestreden beslissing geen rekening. Verzoekster wordt nu beperkt in haar rechten en kon of mocht haar bezwaren zelfs niet laten gelden voor de vreemdelingendienst daar slechts de uitleg van de heer Benli werd in aanmerking genomen (art 13 en 14 U N O verdrag ,16 Vrouwenrechten verdrag en 6 en 14 Europees verdrag) en verzoekster werd er zelfs niet verhoord. De bestreden beslissing schendt de ingeroepen beschikkingen door verzoekster niet de rechten te verlenen of te laten genieten die ze er uit haalt en ze zonder meer uit het land verwijderd."*

2.20. Verzoekster stelt dat deze artikelen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de wijze waarop verzoekster behandeld en mishandeld werd. Er is echter geen

sprake van een schending van artikel 10 van het BUPO-Verdrag, nu dit artikel in casu geen toepassing vindt.

Artikel 10 van het BUPO-Verdrag bepaalt immers het volgende:

"1. Allen die van hun vrijheid zijn beroofd dienen te worden behandeld met menselijkheid en met eerbied voor de waardigheid, inherent aan de menselijke persoon. (...)"

Het hoeft geen betoog dat verzoekster niet door een overheid werkelijk van haar vrijheid werd beroofd. Wanneer zij zich *'dermate beperkt zou gevoeld hebben in haar bewegingsvrijheid'* tijdens het huwelijk met de heer Benli stond het verzoekster vrij hem te verlaten en van hem te scheiden, wat ook gebeurde. Of toen eventueel via de politionele of correctionele overheden een gepaste procedure te starten.

Aangezien, er geen gezinscel meer is tussen verzoekster en de heer Benli, zoals supra reeds uiteengezet, kan artikel 12 BUPO-Verdrag niet geschonden zijn aangezien verzoeksters F-kaart, conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet werd ingetrokken, wegens afwezigheid van gezinscel. Eveneens artikel 13 BUP-Verdrag werd nageleefd: Immers deze artikelen verhinderen het bestuur geenszins om op wettige wijze een uitzettingsmaatregel, of in casu een beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht te nemen.

Artikel 12 BUPO-Verdrag bepaalt het volgende:

"1. Eenieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, heeft binnen dit grondgebied, het recht zich vrijelijk te verplaatsen en er zijn verblijfplaats vrijelijk te kiezen. 2. Eenieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten. 3. De bovengenoemde rechten kunnen aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die welke bij de wet zijn voorzien, nodig zijn ter bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden of van de rechten en vrijheden van anderen en verenigbaar zijn met de andere in dit Verdrag erkende rechten. 4. Aan niemand mag willekeurig het recht worden ontnomen naar zijn eigen land terug te keren."

Artikel 13 BUPO-Verdrag luidt als volgt:

"Een vreemdeling die wettig op het grondgebied verblijft van een Staat die partij is bij dit Verdrag, kan slechts uit die Staat worden gezet krachtens een overeenkomstig de wet genomen beslissing, terwijl het hem, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid een tegengestelde beslissing rechtvaardigen, is toegestaan zijn bezwaren tegen zijn uitzetting kenbaar te maken en zijn geval opnieuw te doen beoordelen door, en zich met dit doel te doen vertegenwoordigen bij de bevoegde autoriteit dan wel door een of meer personen die daartoe speciaal door de bevoegde autoriteit zijn aangewezen".

Artikel 14 van het BUPO-Verdrag kan evenmin geschonden worden aangezien de bestreden beslissing een administratieve beslissing betreft. Dit artikel luidt als volgt:

"Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning, of het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie (...)"

Verzoekster laat na de vermeende schending van artikel 16 BUPO-Verdrag precies uitéén te zetten. Aangezien verzoekster zelf niet aantoonde in welke mate en hoe dit artikel precies geschonden wordt door de bestreden beslissing, er logischerwijze geenszins tot enige schending geconcludeerd kan worden, mede gelet op de inhoud van het desbetreffende artikel:

"Eenieder heeft, waar hij zich ook bevindt, het recht als persoon erkend te worden voor de wet."

2.21. Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 17 BUPO-Verdrag en van artikel 8 EVRM geldt evenzeer dat aangezien er geen sprake meer is van een gezinscel, er evenmin sprake kan zijn van een gezinsleven, zoals vermeld in artikel 17 BUPO en artikel 8 EVRM:

Artikel 17 BUPO bepaalt het volgende:

*"1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.
2. Eenieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting."*

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.22. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en de heer B. niet meer samenwonen en aldus geen gezinscel meer vormen. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en de heer B. niet als "gezin" dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.23. Waar verzoekster een schending voorstelt van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie tegen vrouwen (Vrouwenrechtenverdrag), volstaat het vast te stellen dat verzoekster zich baseert op feiten die niet gestaafd worden door het administratieve dossier. Dientengevolge zijn deze beweringen louter hypothetisch en wordt de schending van dit voornoemde verdrag op geen enkele wijze aangetoond, evenmin aannemelijk gemaakt. Waar verzoekster aangeeft dat ze opgesloten leefde door toedoen van haar echtgenoot en van haar vrijheid beroofd was waardoor de bestreden beslissing genomen werd in strijd met de artikelen 1, 4 en 5 van het EVRM, geldt dat de bestreden beslissing genomen werd omwille van de reden dat er geen gezinscel meer bestaat, wat door verzoekster niet betwist wordt. De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een correcte feitenbevinding, in overeenstemming met alle elementen uit het administratieve dossier, die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, kenbaar waren. Aangezien verzoekster in haar verzoekschrift nieuwe elementen aanhaalt die niet gestaafd worden door documenten uit het administratieve dossier, diende de bestreden beslissing hier dan ook geen rekening mee te houden. De aangehaalde artikelen van het EVRM werden dan ook niet geschonden.

Het derde middel is niet dienstig.

2.24. In een vierde en laatste middel werpt verzoekster de schending op van de opeenvolgende artikelen 212 tot en met 223 van het Burgerlijk Wetboek.

2.25. Verzoekster licht haar vierde en laatste middel als volgt toe: *"Getrokken uit de miskennis van artikels 212 en volgende tot en met artikel 223 van het burgerlijk wetboek daar de bestreden beslissing geen rekening houdt met de miskennis door de heer Benli van zijn wettelijke verplichtingen in zijn hoedanigheid van echtgenoot ten opzichte van verzoekster"*.

2.26. Verzoekster stelt dat deze artikelen geschonden werden omdat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de tekortkomingen van de heer Benli aan zijn wettelijke verplichtingen in zijn hoedanigheid als echtgenoot.

2.27. De Raad verwijst in deze naar al hetgeen supra uitéengezet werd. Het determinerend motief ligt in het feit dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet aangezien er geen gezinscel meer bestaat tussen verzoekster en de heer B. De ingeroepen artikelen van het B.W. hebben toepassing op de plichten tijdens een huwelijk die kunnen worden ingeroepen voor de burgerlijke rechtbank, die daar verder uitspraak over kan doen. De bestreden beslissing dient derhalve niet in te gaan op artikelen 212 t.e.m. 223 van het B.W. nu deze niet aan de basis liggen van het nemen van deze administratieve beslissing.

Het vierde middel is niet ernstig.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC